

စိုး : စိုး : ၁၁၆၀

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မောင်နွဲ့သာဆို

အခန်း(၁)

‘ပန်ပန်’ က ဘေးနားချထားသော ပန်းရောင်စုံများကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ စိတ်ထဲလန်းဆန်းသွား၏။

စာမေးပွဲဖြေပြီးစမို့ ပင်ပင်နွမ်းနယ်နေမိတာအမှန်။ သို့ပေမယ့် လှပလတ်ဆတ်သော ပန်းများကို မြင်လိုက်ရတာ ကြည်လင်ရွှင်မြူးသွားစေသည်။

နှင်းဆီပန်းများ၏ ရနံ့က တစ်အိမ်လုံး တစ်ခန်းလုံး မွှေးမြနေသလိုပင်။ စာမေးပွဲနီးတော့ စာတစ်ခုတည်းသာ အာရုံစိုက်ထားခဲ့မိတာ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ပန်ပန်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် လိုအပ်တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးပါသည်။

“ဟော... သမီးပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ပန်းရောင်စုံများကို ငေးမောနေသည့် ပန်ပန်ကို နှုတ်ဆက်၏။

“သမီး . . . ဒီနေ့ အိုကေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်ပန်က ဖွဖွကလေးပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဒီပန်းတွေက”

နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိ၏။ မေမေက ပန်ပန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . .

“လာ . . . ထိုင် ပြောပြမယ်” ဟု ဆိုပါသည်။

“သမီးရဲ့ ကိုကိုအံ့ စေ့စပ်တော့မယ်လေ”

“ရှင်”

ပန်ပန်ရင်ထဲမှာ ဝုန်းကနဲ မြည်သွား၏။

ဘာလို့အခုမှ သိရတာ လဲ။

ပန်ပန်က ကိုယ့်စာနှင့်ကိုယ် နပန်းလုံးပြီး မိသားစုကိစ္စတွေ

ဘာမှမသိခဲ့ပါလား။

“သမီး စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ပြောမယ်ဆိုပြီး”

“ဪ”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် မွန်းကြပ်သွားရသည်။ ဝေဒနာနှစ်ခု

တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝင်ရောက်လာ၏။

တစ်ခုက ကိုကိုအံ့ စေ့စပ်တော့မှာကို ဝမ်းနည်းနှုမ္မောမိတာ။

နောက်တစ်ခုက ကိုယ့်ကိုဘေးဖယ်ထားတာလားဟု သံသယဝင်ပြီး

အားငယ်သွားမိတာ။

ဖေဖေရော မေမေပါ သည်ကိစ္စကို ဖွင့်မပြောပြခဲ့ပါ။ ကိုကိုအံ့ကလည်း

မပြောခဲ့။

သူတို့ တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ခဲ့ကြတာလား။ တမင်မပြောခဲ့တာလား။

အသိပေးတိုင်ပင်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးဟု တွက်ဆထားခဲ့သလား။

တကယ်တော့ ပန်ပန်က မွေးစားသမီးပဲ မဟုတ်လား။

သူတို့မိသားစုအရင်းအချာ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဘာမဆို အသိပေးမတိုင်ပင်တာ ဘာမှမဆန်းပါ။

“မနက်ဖြန်ညနေ သတို့သမီးဘက်က မိဘတွေ လာကြမယ်လေ၊ သမီးက ပန်းအလှပြင်တတ်တော့ မေမေ ပန်းတွေ စုံအောင်မှာထားပေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရင်ထဲရှိသမျှကို ကြိတ်မှိတ်ဟန်ဆောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိပါသည်။ လာကိုပဲခံစားရ ခံစားရ လူမသိအောင် ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်တတ်ကျင့်က ရရှိခဲ့တာကြာပါပြီ။

ပန်ပန်က မိသားစုအရင်အချာမှ မရှိဘဲ။ သွေးသား မတော်စပ်သော ကိုအံ့တို့အိမ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူပါ။

“သမီးပဲ ပန်းအိုးလှလှကလေးတွေ ထိုးပေးတော့၊ အခုပဲ စာမေးပွဲပြီးလာတာဆိုတော့ နားလိုက်ပါဦး၊ မေမေ ပန်းတွေကို ရေထောင်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်ပန်က နှေးသောခြေလှမ်းများနှင့် အခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏ ။ အခန်းတံခါးကို အသာပိတ်ပြီး အိပ်ရာစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ရင်ထဲမှာ အဆမတန်လေးပင်မွန်းကြပ်သွား၏ ။ တိတ်တဆိပ် ငြိတွယ်မိခဲ့သော သံယောဇဉ်။ မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်မှု။ လိုချင်တောင့်တမိသော ဘဝတစ်ခု။ စိတ်ကူးထဲက ချစ်သူပုံရိပ်။

အိုး... အရာအားလုံး ဝိုးတဝါးပျောက်ကွယ်တော့မှာလား ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ကိုကိုအံ့ချစ်သူ...အဲ...စေ့စပ်မည့်ကောင်မလေးက ဘယ်သူများလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံ ကလေးလဲ၊ ကိုကိုအံ့က လက်ခံပြီဆိုကတည်းက အဆင့်အားလုံးတူ

အရည်အချင်းတူ၊ ဂုဏ်ပကာသန ချင်းလည်း ညီလို့လား။

မှန်ထဲမှာ မြင်ရသော ကိုယ့်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်မိ၏။ ဆံပင်တွေကို အပြောင်သိမ်းထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးရှည် တစ်ချောင်းနှင့်မျက်နှာက နည်းနည်းချောင်နေသယောင်ယောင်။ စာမေးပွဲဖြေထားရတော့ ပင်ပန်းနေတာလည်းပါသည်။

“သမီးရေ ဇင်မာဖုန်းဆက်တယ်”

“ဇင်မာလား”

ဧည့်ခန်းထဲပြန်ထွက်ကာ ဖုန်းပြောဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဇင်မာက သိချင်စွာမေး၏။

“ရပါတယ်၊ အားလုံးအိုကေတယ်”

“ဟုတ်လား...ဝမ်းသာစရာကြီး”

ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သံယောဇဉ်ကရှိသည်။

“နင်အခုဘယ်မှာလဲ...ဇင်မာ”

“ဈေးထဲမှာပေါ့”

ဇင်မာက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့ကာ ဈေးထဲက အထည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပေးရသည်။ ဇင်မာက ဦးလေးနှင့် အဒေါ်နှင့် နေရသူပါ။

“ငါလာခဲ့မလို့”

“အခုလား”

“အင်းပေါ့”

“နင်မပင်ပန်းဘူးလား၊ စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အိပ်မလို့ဆို၊
မအိပ်ချင်တော့ဘူးလား”

“ဖြေပြီးသွားတော့လည်း ရင်ထဲပေါ့သွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ငါမေးစရာရှိလို့”

ဇင်မာက စိတ်ဝင်တစားနှင့် ပြောလာ၏။

“ဘာလဲ”

“နင့်မေမေ ပန်းတွေအများကြီး မနေ့ကလာမှာတယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊
ဘာပွဲရှိလို့လဲ”

ဇင်မာက တိတိကျကျ သိနေပါရောလား။

ပန်ပန်က ဧည့်ခန်စားထဲ ဝေဝဲကြည့်ကာ ဘယ်သူမှမရှိတာ သေချာသွားမှ။

...

“ကိုကိုအံ့ စေ့စပ်တော့မယ်တဲ့ ” ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောပြမိသည်။

“ဟင် . . .ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ နင်နဲ့မဟုတ်လား”

ဇင်မာက ထင်ကြေးပေးသည်။ သူ့ထင်ကြေးက ပန်ပန်ရင်ထဲကို
ခဲလုံးကြီးနှင့် ဖိချလိုက်သလို အင့်နာစေ ပါသည်။ တချို့လည်း အဲဒီ
လိုထင်ကြတာပါပဲ။ မွေးစားသမီး ဆရာဝန်လောင်းမို့ သားအရင်းနှင့် ဖိတ်ချင်းဖိတ်
ဆိုတာမျိုး။

သို့ပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေက အဲဒီ မရည်ရွယ်ပါ။ သူတို့စိတ်မှာ
ပန်ပန်ကို သီးခြားဆက်ဆံ သလိုပါ။ သားသမီးအရင်းလို
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သားအရင်းနှင့်

သဘောတူကြည့်ဖြူပုံမရပါ။ ကိုကိုအံ့ ကလည်း မာနကြီးသည်။ ပန်ပန်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို၊ ဇနီးတစ်ယောက်လို သဘောထားမှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါကို ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော ပန်ပန် ကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အပြင်လူတွေမသိနိုင်။

“ငါ နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ် ဇင်မာ”

“အေးပါ. . .လာခဲ့လေ၊ ငါစောင့်နေမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ငါထင်တာမှန်လား အရင်ပြော”

“မမှန်ပါဘူး”

“ဟင်. . .တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ပန်ပန် နင်မညာနဲ့”

“ညာစရာလားဟင် ဒီကိစ္စမျိုးကို”

“ဒါဆို ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မသိသေးဘူး”

“အမယ် လျှို့ဝှက်ပြန်ပြီ”

“တကယ်ပါဆို”

ပန်ပန်က ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဇင်မာဆီ အရင်သွားနှင့်ဖို့ တွေးလိုက်၏ ။
အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း နားလည်မှုအရှိဆုံး သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။

ပန်ပန်ဖုန်းချပြီးသောအခါ အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှာ
ကားရပ်သံကြားရ၏ ။ လှမ်းကြည့်မိသောအခါ

ဟော. . .

တောင်းအံ့(စ်) နက်ပြာလေး လာရပ်တောမြင်တော့ ကိုကိုအံ့ပဲဟု
တန်းခနဲသိသည်။ ကိုကိုအံ့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသောအခါ ပန်ပန် မတ်တတ်ရပ်မိ၏ ။
ကိုကိုအံ့က ထုံးစံအတိုင်း လက်မတစ်ချောင်းထောင်ပြပါသည်။
စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လားလို့ မေးတာ။

အမြဲမေးနေကြပါ။ စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာတိုင်း အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး
ပြန်လာတိုင်း။

ပန်ပန်က ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ အမြဲတမ်းလည်း
ခေါင်းညိတ်ပြနေကျမဟုတ်လား။ သည်အပြုအမူလေး တစ်ခုပဲ
နွေးထွေးရင်းနှီးတာရှိသည်။ ဘယ်တော့မဆို ခပ်တန်းတန်း နေကြတာပါ။

ကိုကိုအံ့က အပြုံးတစ်ခုနှင့် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကျော်လျှောက်သွား၏ ။
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုလည်း လေးစားသည်။

ချစ်သူတစ်ယောက်လိုလည်း တိတ်တခိုးသံသောဇင်ရှိသည်။
ကိုကိုအံ့ဟာ အရည်အချင်း ပြည့်စုံသော စံပြယောက်ျားတစ်ဦးပါ။ ကိုကိုအံ့ကို ပန်ပန်
အထင်ကြီးသည်။ လေးစားသည်။ တွယ်တာသည်။ နှစ်သက်ပါသည်။

“မေမေ ပန်းတွေများလှချည်လား”

“တစ်အိမ်လုံး မွှေးနေတာပဲသားရယ်၊ ကောင်းလိုက်တာ”ဟု
သူ့အမေးနှင့် မေမေ့အဖြေက တခြားစီ။

“ပန်းတွေဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ”

“ပန်းအိုးထိုးဖို့ပေါ့သားရဲ့”

“ဪ”

အံ့ဟိန်းဆီက နောက်ထပ်အသံမကြားရပါ။

ပန်ပန်က ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာပြီး မေမေ့ဆီ ခွင့်တောင်းမိ၏ ။

ဇင်မာ့ဆီ ခဏသွားချင်လို့ပါ။

“နေပါဦး...ထိုင်ဦးခဏ၊ ဒီမှာ မုန့်နဲ့ကော်ဖီသောက်ရအောင်၊ နှစ်ယောက်စလုံးလာ”

ကိုကိုအံ့က မေမေ့စကားကြောင့် ပြန်လှည့်လာပြီး ထမင်းစားပွဲကခုန်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ လှေကားရင်းတောင်ရောက်နေမှ ပြန်လျှောက်လာတာ။

ဖေဖေ၊မေမေနှင့် ကိုကိုအံ့ဟိန်းက အပေါ်ထပ်မှာနေကြပါသည်။ ပန်ပန်က အစာကြီးကတည်းက သိသင့်တာ၊ နားလည်သင့်တာ၊ ပန်ပန်တစ်ယောက်ပဲ အောက်ထပ်မှာ နေရာတာမဟုတ်လား။

သူတို့က အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်ပေမယ့် ပန်ပန်ကို မခေါ်။

“သားရေ မေမေ့ကို ဈေးလိုက်ပို့ပေးပါဦး”

“ဟာ...ဝယ်လို့မပြီးသေးဘူးလား”

“မပြီးသေးလို့ပေါ့”

ပန်ပန်က တိတ်တဆိတ် ကော်ဖီသောက်နေမိ၏ ။

“သမီး ဘာမှာဦးမလဲ”

“ဟင်”

“အကျွေးတို့ဘာတို့”

“ဟင့်အင်း...ရပါတယ်၊ ရှိတာပဲဝတ်မယ်”

ပန်ပန်က အလိုက်တသိငြင်းလိုက်၏ ။

အလိုက်သိစွာ နေထိုင်ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်ခြင်း အတက်ပညာသည် ပန်ပန်တကူးတက မသင်ယူဘဲ တက်မြောက်ခဲ့ရတာ ပါ။ ပန်ပန်က မိဘမရှိ၊ မောင်နှမရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း သူစိမ်းမိသားစုနှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ ။

တစ်နေ့ အသက်ကြီးလာလေ တစ်နေ့ အလိုက်သိတတ်လာလေပါပဲ။ သူများတကာ ပြောစရာဖြစ်အောင် မနေခဲ့ပါ။

“မနက်ဖြန်ညနေပိုင်းနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ပန်းအိုးထိုးဖို့တစ်ခုပဲ ခိုင်းခဲ့တာပါ။ မေမေ ဘာခိုင်းခိုင်း ပန်ပန်က မညည်းမညူလုပ်ပေးမှာပါ။ ကျေးဇူးတွေက သည်တစ်သက် ပြန်ဆပ်လို့မကုန်နိုင်အောင်ပါ။ ကျေးမွေးထားသည့် ကျေးဇူး၊ ပညာကို သူများနှင့် တန်းတူသင်ပေးသည့်ကျေးဇူး၊ ပြီးတော့ အေးမြသောမေတ္တာရိပ်၊ လုံခြုံသောမိသားစုဘဝ။

“သိမ့်သဲဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးသားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေနှုတ်ဖျားက ကြည်ဖြူစွာခေါ်လိုက်သော ချွေးမလောင်း၏ အမည်ကလေး။ သိမ့်တဲ့ လား။ အရင်က တစ်ခါမှ မကြားဘူးခဲ့ပါ။

ကိုကိုအံ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့ ကြည်နူးစွာပြုံးနေတာ မြင်ရသည်။ သိမ့်သဲဆိုသော ကောင်မလေးကို ကိုကိုအံ့သဘောကျပုံရလေသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း သဘောတူ၊ ကိုကိုအံ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေနပ်လိုလားပုံ ထောက်တော့ ချောမောပြည့်စုံသော ကောင်မလေးပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“သမီး ဇင့်မာ့ဆီ ခဏသွားမယ်နော်”

“အေး...အေး မြန်မြန်ပြန်၊ ဈေးထဲရောက်မှတော့

လိုအပ်တာလေးဘာလေး ဝယ်ခဲ့၊ ဘာလိုလဲ. . .ကလစ် တို့၊ ခေါင်းစည်းကွင်းတို့၊
ဖိနပ်တို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မေမေက အမြဲ မေမေ ပီသူပါ။ စေတနာထားပြီး
ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သူပါ။ ပန်ပန်ကို ချွေးမလိုသဘော မထားနိုင်တာ
တစ်ခုတည်းပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သည်သားနှင့် သည်သမီးကို
လက်ဆက်ပေးဖို့ ပြောကြမှာပါပဲ။

ဖေဖေနှင့်မေမေက ပန်ပန်ကို ကိုကိုအံ့နှင့် လုံးဝသဘောတူပုံမရ။
အစီအစဉ်ရှိပုံလည်း မပေါ်။

“ပိုက်ဆံယူသွားဦး သမီး”

“ရှိသေးတယ်မေမေ”

ပန်ပန်က ပြန်ဖြေပြီးထွက်လာခဲ့၏။ အကျ..ပင်မလဲခဲ့မိပါ။ စိတ်ထဲမှာ
ဝေဒနာတစ်ခု ကိန်းဝပ်နေသည်။ ငိုချင်မိ တာပဲ သိသည်။ ငါ ငိုချင်တယ် ဇင်မာရယ်။
ဘာလို့ငိုချင်မှန်းတော့ မသိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အရမ်းငိုပစ်ချင်တယ်၊ အားပါတရအော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်ရရင်
ငါ ပေါ့ပါးနေသာ သွားမယ် ထင်ပါရဲ့။

တကယ်တော့ ငါ လောဘကြီးနေမိတယ်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်စွမ်း
မရှိဘူး။ ကိုကိုအံ့ကို ငါ လက်လွှတ်မဆုံး ရှုံးချင်ဘူး။ ဒါဟာ မတရားမှုကြီး တစ်ခုဘဲ။
ငါက မွေးစားသမီး သူက သားအရင်း ငါ့ကို သိပ်မကြာတော့တဲ့ နှစ်တွေမှာ
ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ဝါကလေးကလွဲရင် ဘာတစ်ခုမှ
မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ သူတို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး။

အဲဒါ အဆန်းတကြယ်မှ မဟုတ်ဘဲ။

သူတို့ သဘောတူကြည်ဖြူတဲ့သူကလေးနဲ့ စီစဉ်ပေးတာ ငါက
ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်စရာ ရှိများလဲ။ ငါမှားနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ဇင်မာရယ်။

ကိုကိုအံ့ကိုယ်တိုင်ကရော ငါ့အပေါ် ဘယ်တုန်းကများ
ချစ်သူတစ်ယောက်လို နွေးထွေးခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါ့ ဘက်က ဖြစ်ချင်စိတ်တစ်ခုပဲ
ရှိခဲ့တာပါ။

စစ်မှန်တဲ့ မိသားစုဘဝတစ်ခုကို ငါလိုချင်နေမိတာပါ။ အဲဒါ အတ္တလား၊
လောဘလား။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ ကာကာကွယ်ကွယ်နဲ့
လေးစားနာလည်ပြီး မေတ္တာဓာတ် သိပ်သည်းလွန်းတဲ့ သူတို့မိသားစု သုံးယောက်ကို
ငါမသိစိတ်က အားကျမက်မောနေခဲ့မိတယ်။

သူတို့သုံးယောက် ငါကတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို
လေးယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ အတွက် ငါခံစားနေရပြီ။ နင် ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးပါ ဇင်မာ။ ငါ
ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမလဲ။ ခံနိုင်ရည်တကယ် မရှိတော့ဘူး။

ငါ့အနာဂတ်အတွက် ငါမက်ခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အိပ်မက်။ အဲဒီ
အိပ်မက်က ငါ လန့်နိုးရတော့မှာလား။

ငါ ဘယ်တော့မှ သူတို့မိသားစု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား ငါ ကိုကိုအံ့ကို
ပိုင်ဆိုင်ခြင်တယ်။ ငါ့ရင်ထဲ ပူလောင်နေပြီ။

*

“နင်ပြောလို့သာ ယုံရတာ ငါတကယ် လက်မခံချင်ဘူး သိလား၊ နင့်ကို

နှင့်မိဘတွေက အရမ်းချစ်ပါ တယ်ဟယ်၊ သူတို့ဘာလို့ အဲဒီ လို စီမံတာလဲမသိဘူး၊
နှင့်လည်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လျာထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ အားမငယ်ပါနဲ့”

ဇင်မာက အမျိုးမျိုး အားပေးနှစ်သိမ့်ပါသည်။ ပန်ပန်က
မျက်ရည်လေးဝေကာ ယူကျုံးမရဖြစ်နေမိ၏ ။ သည်တော့ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။

ဇင်မာ ဘာတွေပဲပြောပြော အခြေအနာမှန်တစ်ခုကို
လက်ခံရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဇင်မာက ပခုံးလေးဖက်ပြီး အားပေး၏ ။

“နင် ကိုကိုအံ့ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်ပါလား သူ့သဘောထားကို”

“ဟင့်အင်း... မမေးရဲဘူး”

“နင်ကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ”

ကိုကိုအံ့က ပန်ပန်နှင့်အရောတဝင်နေခဲ့သမဟုတ်။ လိုအပ်မှသာ
စကားပြောတတ်တာ။

“ဒါဆို နင့်မေမေကိုရော”

“ဇင်မာရယ် . . . မိန်းကလေးတို့ကုန္တေ ဘယ်သွားထားမလဲ၊
ငါမမေးချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပန်ပန်က မချီပြီးလေးပြီးသည်။

ငါ့မှာ ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်ခြင်းကလွဲလို့ ဘာများရှိလို့လဲ။ ငါ ချမ်းသာတာ
အဲဒါပဲ။

သူတို့စေ့စပ်ပွဲအတွက် ပန်းအိုးလှလှတွေကို တစ်အိမ်လုံး ဝေဝေဆာဆာ

ထိုးပေးပြီး ငါ ဂုဏ်ပြုရမှာပဲ မဟုတ်လား။

အရှင်ဘုရား...ဘာမှမရှိတဲ့အနေအထားမှာ
ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားတစ်ခုကိုတော့ ပေးသနားပါ။ တကယ်ဆုံးရှုံး
ရမယ့်နေ့ရောက်လာခဲ့ရင် အဲဒီ နေ့ကို သွေးအေးအေး ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်တဲ့
တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုသာပေးပါ။

*

နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာနှင့် သစ်ခွပန်းများကို လိုသလိုသုံးကာ
အလှဆုံးဖြစ်အောင် ထိုးထားသော ပန်းအိုးကြီးက တော်တော်လှပါသည်။

ညဉ့်နက်နေပေမယ့် ပန်ပန် မအိပ်သေးပါ။ ဧည့်ခန်းမှာ
ပန်းအိုးထိုးပြင်ဆင်နေမိသည်။ မျက်လုံးကလေးတွေ ကျိန်းစပ်လာတော့ ဆိုဖာမှာ
သွားထိုင်ချသည်။

ရင်ထဲမှာ ဆွေးတေးတေးနှင့် ဝမ်းနည်းလာမိ၏ ။ ကိုကိုအံ့ပုံစံကို
မြင်ယောင်နေမိသည်။ တက်ကြွလန်း ဆန်းပြီး အားမာန်ရှိသော
ယောက်ျားပီပီသသပုံစံ။ ပန်ပန်ရင်ထဲမှာတော့ သူဟာ အနှိုင်းမဲ့။ စံနမူနာထားစရာ။

ကိုယ်ထိုးထားသော ပန်းအိုးကို ကြည့်ကာ ပန်ပန် အိပ်ပျော်သွား၏ ။

“ပန်ပန်...ဟေ့”

“ဟင်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ကိုယ့်အပေါ် အုပ်မိုးကျနေသော အရိပ်ကြောင့်
လန့်နိုးလာမိ၏ ။

ကိုကိုက ပန်ပန်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါ်နေတာပါ။ ပန်ပန် ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ပျော်သွားပါလိမ့်။

“အခန်းထဲသွားအိပ်တော့လေ... မပြီးသေးရင် မနက်ဖြန်မှ ဆက်လုပ်”

ကိုကိုအံ့က မရုဏာနှင့်ဆို၏ ။

“ရပါတယ်... ပြီးတော့မယ်”

သူကနောက်ထပ် စကားမဆို။ ပြောစကားနားမထောင်လျှင် သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွား တတ်ပါသည်။ တစ်ခွန်းပြောပြီးလျှင် ထပ်မပြောတတ်ပါ။ သူ့စကားနားမဝင်လျှင် စိတ်ပျက် သလိုကြည့်တတ်၏ ။ ပန်ပန်က ချက်ချင်းပဲ... ။

“အင်း... သွားအိပ်တော့မယ်” ဟု မတ်တတ်ရပ်က ပြင်ပြောလိုက်၏ ။

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပန်ပန်က သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟို”

မေးရခတ်လှပါသည်။ ကျောပြင်လေးပင် ပူရှိန်းရှိန်ဖြစ်လာသလိုပါ။ ပါးစပ်ဖျားက မေးမထွက်။ ဇင်မာက မေးကြည့်ပါလားလို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာကြောင့်သာ။

ကိုကိုအံ့က ပန်ပန် ဘာမေးမလဲဟု စောင့်နေ၏ ။

“တကယ်စေ့စပ်တော့မှာလားဟင်”

အရဲစွန့်ကာ မေးမိ၏ ။

“ဟုတ်တယ်”

ပြတ်တောင်းတောင်း တုံးတိတိနှင့် အဖြေကအေးစက်စက်။ မလိုအပ်သော မေးခွန်းမို့ မေးတာပဲ မကြိုက်ချင်ပုံ။ ပန်ပန်က မျက်လွှာချသည်။

“ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

“ကိုကိုအံ့ . . .အဲဒီ တစ်ယောက်ကို ချစ်လို့လားဟင်”

သူက ပန်ပန်ကို တအံ့တဩကြည့်သည်။

“မစပ်စုနဲ့ . . .စာကောင်းကောင်းဖတ်၊ ထူးချွန်တဲ့

ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်အောင်လုပ်၊ မိဘစကားနားထောင်”

အစ်ကိုကြီးပီပီသသ ဆုံးမစကားဆို၏။

ပန်ပန်ကို ကလေးလိုပဲ သဘောထားနေပုံ။ ပန်ပန်က

ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး ဘာမှထပ်မမေးတော့ပါ။ အချစ်ရေးကိစ္စကို ပန်ပန်နှင့်

ဆွေးနွေးပြောဆိုချင်ပုံမရ။ ပန်ပန်ကို တန်းတူထားတိုင်ပင်ရမည့်သူလို့ပင်

မသတ်မှတ်။ ပန်ပန် အားငယ်လိုက်တာ။

လက်လျှော့ပြီး အခန်းထဲဝင်လာလျက် အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်မိပါသည်။

ပြီးမှ အသာကလေး တံခါးဟကာ ကိုကိုအံ့ကို ပြန်ချောင်းကြည့်မိသည်။

နောက်ဆိုသူတို့က သည့်အိမ်မှာ နေချင်မှနေတော့မှာ။ ကိုကိုအံ့ကို

သတိရမိလျှင်ပင် တွေ့ရဖို့မလွယ်ကူ။ မြင်ခွင့်ရတုန်း အားရပါးရကြည့်ပါရစေ။

အာရုံထဲမှာ အလွတ်မှတ်မိနေချင်သည်။ သူ့ရုပ်လွှာ၊ သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်ပန်အမူရာနှင့်

သူ့စတိုင်လ်ကို အခုလည်း မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနှင့် ပေါ်လာပြီးသားပါ။

*

အခန်း(၂)

ပန်းရောင်ဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့် ပခုံးပေါ်

ပဝါကလေးလျှောလျှောတင်ထားသော ‘သိမ့်သဲ’သည် မျက်နှာကလေး
ဝင်းပကြည်လင်ကာ အပြုံးကလေး ချိုမြမြနှင့် ရှက်စနိုး
ဟန်ပန်ကလေးပေါ်လွင်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အရမ်းလိုက်ဖက်ပါသည်။ ကိုကိုအံ့နှင့် မျက်နှာချင်း
ခပ်ဆင်ဆင် တူသလိုပါ။

စေ့စပ်ပွဲက လူကြီးလူကောင်းများစွာနှင့် ခမ်းနားလွန်းလှ၏။
ထင်ထားတာထက်ပင် ဧည့်သည်တွေပိုများ နေပါသည်။ မင်္ဂလာရက်ကိုလည်း
သတ်မှတ်ကြသည်။ စေ့စပ်လက်စွပ် လဲကြသည်။

ပန်ပန်က တိတ်တိတ်ကလေး ငေးကြည့်ကာ အားကျနေမိသည်။
ရင်ထဲမှာလည်း လစ်ဟာပြီး နင့်နဲ့သော ဝေဒနာတစ်ခုဖိစီးထား၏။

“သမီးကလေးက ချောလိုက်တာ၊ ကျွန်မတို့သားနဲ့ ဆိုဘယ်နှယ့်လဲ”ဟု
နောက်ပြောင် ကမ်းလှမ်း စကားစသူ တွေလည်း အများကြီးပါ။

မေမေက အပြုံးမပျက် ‘စဉ်းစားပေးမယ်’ဟု ပြန်ပြောတတ်ပါသည်။
ဖေဖေကတော့....

“ဟေ့. . .စဉ်းစဉ်းစားစားပြော၊ ကျုပ်သမီးက ဘွဲ့လွန်တက်မှာ၊
အထူးကုဖြစ်တဲ့အထိ တာဝန်ယူနိုင်ပါ့ မလား”ဟု ပြန်မေသည်။

ကိုကိုအံ့က သတို့သမီးလောင်းလေးအနားက လုံးဝမခွာ
စကားတိုးတိုးပြောကာ ဂရုတစိုက် အရိပ်လိုကြည့် နေပါသည်။

သိမ့်သဲက လှမ်းကြည့်နေသော ပန်ပန်ကို မြင်သွားပြီး ပြုံးပြ၏။
ပန်ပန်က ပြန်ပြုံးပြပြီး အကြည့်လွှဲသည်။ ကိုယ့်စိတ်က လိပ်ပြာမလုံ။ သိမ့်သဲ
သတိထားမိသွားမှာ စိုးလှသည်။ ကိုယ့်အပေါ် မသင်္ကာဖြစ်မှာ ကြောက်သည်။
လက်ထပ်ပြီး သည်အိမ်မှာပဲ နေကြဖို့ ဆုံးဖြတ်သောအခါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်မိ၏
။

ဝမ်းသာတာက ကိုကိုအံ့ကို မြင်ခွင့်ရမှာမို့။ ဝမ်းနည်းမိတာက
သိမ့်သဲနှင့်အတူတူ အမြဲမြင်နေရတော့မှာ။ ပန်ပန်နှင့် စည်းတစ်ခုခြားသွားခဲ့ပြီး။
ဘယ်လိုပဲ အားတင်းထား အားတင်းထား ငိုချင်စိတ်က ရင်ထဲလှိုက်တက်လာသည်။

သည်နေ့ သည်ရက်မှာတော့ သည်မိသားစုကနေ အဝေးဝေးကို
ပြေးထွက်သွားချင်သည်။ တန့်န့်ခံစားမှုက ရင်ထဲကို လှိုင်းလုံးကြီးတွေလို
ရိုက်ခတ်ကာနေသည်။

ဟန်ဆောင်ပြီးထားရပေမယ့် ပန်ပန်ဟာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ပါပဲ။
ဘယ်တော့မှ သူတို့နှင့်တစ်မိသားစုတည်း ဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါ။

*

အားလုံးက မင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်းကြဲပေးဖို့ ပန်ပန်ကို
လျှာထားတောင်းဆိုပါသည်။ ငြင်းရမှာ အားနာတာနှင့် ပန်ပန် နှုတ်ဆိုတ်နေမိ၏။

သိမ့်သဲက ပန်ပန်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ စကားဆိုပါသည်။

“ပန်းအိုးထိုးထားတာ သိပ်လှတာပဲ”ဟု ချီးမွမ်း၏။ ပန်ပန်က နွမ်းသော အပြုံးကလေးနှင့်....

“မမက အရမ်းလှတာပဲ”ဟု ဆိုမိပါသည်။

သိမ့်သဲက ခင်မင်စရာကောင်းသည်။ ပွင့်လင်းသော ဟန်ပန်ကလေးနှင့် သွက်သွက်လက် လက်ရှိ၏။

“ဆံပင်ကြီး အရှည်ကြီးပဲ”

အားပါးတရဆို၏။

“ဆေးကျောင်းစာတွေနဲ့ စိတ်မရှုပ်ဘူးလား၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့”ဟု မေးလာသည်။

“တစ်ခါတလေ ညှပ်ပစ်ချင်တယ်၊ နှမေ့လို့”

“အရမ်းလှတာပဲ ဆံပင်တွေက”

ပန်ပန်က ဖျော့တော့စွာပြုံးသည်။

နက်မှောင်ပျော့စင်းပြီး ကျောပြင်မှာ ပြည့်နေသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကလည်း ကိုကိုအံ့ကိုတော့မဆွဲဆောင်နိုင် ခဲ့ပါ။ သများတွေ အထင်ကြီးသော ဆေးကျောင်းသူဆိုတာ ကလည်း ကိုကိုအံ့ကို မဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ပါ။

သည်လိုဖြစ်ရတာ ဟာ ကိုယ်က သူတို့အိမ်မှာ မှီခိုအားကိုးနေရသော ဘဝမျိုးမို့လို့ထင်ပါရဲ့။

ရှိပါစေတော့။ ပန်ပန်ဘဝကို ပန်ပန် နားလည်ပါသည်။ မရနိုင်တစ်ခုကို တမ်းတပြီး လွမ်းမေနေချင်တော့။ မြန်မြန် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။

*

“သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးက ရွှေဖလားရောင်ဝတ်မှာဆိုတော့ သမီးလည်း အဲဒါပဲဝတ်လိုက် ပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေစီမံမှုကို ပန်ပန် ဘယ်တုန်းကမှ မငြင်းဖူးခဲ့ပါ။ ပန်ပန်အတွက် ရွှေရောင်ဂါဝန် ရှည်ကလေးကို မေမေက သေချာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုအံ့ကတော့ အဲဒီ ကိစ္စတွေ ဝင်မပါ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို သူဝင်စွက်လေ့မရှိပါ။ အရယ်အပြုံး အစကထက် ပိုနည်းသွားသလိုပင်။ စကားလည်း အများကြီးမဆို။

လက်ထပ်ရမှာ ကိုကိုအံ့ ပျော်ရဲ့လား။ သွေးအေးလွန်းနေပါလား။

“သမီး... သမီး ကိုကိုအံ့အတွက် နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက် သွားပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ဧည့်ခန်းမှာရှိနေသော ကိုကိုအံ့ရှိရာ လွှတ်ပါသည်။ ကိုကိုအံ့အပေါ်ထပ်မှာဆို ပန်ပန်ကို ဘယ်တော့မှ အလွှတ်ပါ။

အစကတည်းက မငြိစွန်းရအောင် စည်းခြားထားတာ။ ကိုကိုအံ့ကိုလည်း သီးသန့်နေတတ်အောင် မေမေပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မည်။ တရေးရေးနှင့် တွေးကြည့်လေ သိမြင်လာလေပါပဲ။ နွားနို့ခွက်ကလေးကို ပန်ပန်ယူလာခဲ့၏။ ကိုကိုအံ့က တီဗွီကြည့်နေရင်က တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်သည်မို့ ပန်ပန်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိ၏။ ပန်ပန်က ချက်ချင်းပဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။၏

“ရေနွေးသောက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကိုအဲ့စကားကြောင့် ထမင်းစားခန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာပြီး
ရေနွေးတစ်ခွက် ထည့်ပေးပါသည်။

“ဒီမှာ . . .ရပြီနော်”

“အင်း . . .ထားခဲ့”

ပန်ပန်က သူ့ဘေးမှာ ခြေစုံရုပ်နေမိ၏။ ကိုကိုအဲ့ကမော့်ကြည့်သည်။
ဘာလဲဟု မမေးပါ။ ပန်ပန်ကပြောချင်သမျှ စကားများကို မျိုချပြီး ကိုယ့်အခန်းရှိရာ
လျှောက်လာမိ၏။

“ပန်ပန်”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ခြေစုံရုပ်သွား၏။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်မိသောအခါ သူက . . .

“သူငယ်ချင်းတွေ ဖိတ်ချင်ရင် ဖိတ်စာယူလေ၊

ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ဖိတ်ချင်လဲ” တဲ့။

ပန်ပန်က ပင့်သက်မျှင်းမျှင်ရှိက်သည်။

“ရပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ . . .ဖိတ်ရမှာပေါ့၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေ
ခင်တဲ့ဆရာတွေ”

အံ့ဟိန်းက သူ့သဘောနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဖိတ်စာ နှစ်ဆယ်လောက် ယူလိုက်လေ” တဲ့။

သူက သတိတရပေးလာလျှင်သာ ပန်ပန်က ဖိတ်ပေးမှာပါ။

မဖိတ်လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်။

ပန်ပန်က သည်အိမ်မှာဆို ကလေးတစ်ယောက်လိုပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေက စာပဲအာရုံထား အေးငြိမ်းသော ဘဝကို ပေးထားသည်။

“ရှေ့. . ရှေ့. တစ်ခါတည်းယူထားလိုက်၊ မဖြစ်မနေ ဖိတ်ရမယ့်သူ ကျန်နေခဲ့ရင် ဖိတ်စာထပ်ယူ။”

“အင်း”

ကိုကိုအံ့က ချက်ချင်းဖိတ်စာသွားယူပေးသည်။ မွှေးနေသော ဖိတ်စာဖြူဖြူကလေးတွေက ပန်ပန်၏ ။ အရှုံးသက်သေ။

*